

LBRIS

We know
books

MAGDA
CÂRNECI

•

*Vremea
poemului înalt*

POEME ALESE DE

AL.
CISTELECAN

Fotografii de ANA TOMA

CARTIER

Despre autoare	7
Despre autorul ediției	9
<i>Ceva despre Magda</i>	11
Hiperateria (1980)	31
O, generația mea	32
Nike	34
Tineretea	36
Eternitatea	38
Victorie	39
Da	41
Mare	43
Inima	44
Viața totală	46
Ceva	48
Poem de dragoste	50
Carte poștală ilustrată	51
Cartoful	53
Mîna	54
Fotografie la minut	56
Scrisoare de fraternitate	58
Să ne merităm cu toții conceptele	60
Istoria iluziei	61
Să privim realitatea în față	63
Frumos ca o idee generală	65

Genialoidul	68
O felie de viață	70
Femeie	72
Accident	74
Spune cu mine	76
O cale ca oricare alta	79
Hipermateria	81
Poemul	83
Poezia	85
O tăcere asurzitoare (1984)	87
Fugă pentru instrumente necunoscute	88
Acea grea somnolență	96
Ca și cum	98
O tăcere asurzitoare	100
Într-un târziu	102
Milioane de mări	104
O mână imensă	106
Ei cred	107
Foamea de bucurie	108
Trandafirul de carne	110
Dimineața nesfirșită a lumii	111
O șuviță de sânge	113
Haosmos (1992)	115
Prin trup	116
O mare de flăcări	118
În lumina finală	121
Roșu. Purpură. Sânge	124

Un Arcimbolito de adrenalina	127
Aripa uriasa	129
Totusi iubita	132
Chioscul de lemn din gradina de vara	134
Iacinta	136
Ana Ipatescu de bloc	138
Psalm	141
Haosmos	144
Post-manifest. Un cititor postmodern	145
Poeme politice (2000)	149
Muncile Afroditei	150
Solidaritatea intunericului	152
Limba	154
O gura de paie	156
Gura enorma	158
Asteptare	160
Piața Matache Song	161
De-ar veni	162
Oda în metru antic morților tineri	164
Ca să te pot iarăși iubi	166
Matrie	169
Poeme trans (2012)	173
O bunăvestire	174
Omul lăuntric	176
Strigăt feminin/st	178
Urcarea	181
Poem trans-neuronal	185

Viață (2016)	201
Un fel de poetică	202
Poetesa	204
O, mamă	207
Două tinere fete	209
Quasi sonet de iubire	211
Două quasisonete de dragoste	213
Omul vieții tale	216
Omul matur	219
Poemul înalt	221
Totul	224
Clipa finală	228
Lamento pentru Mamă	229
Inedite	237
Dorul de sine	238
Terminale de Divin	240
Persoana Înaltă	242
Psyche	244
Glossă	246
Paradisul poetic	248
 Despre fotografie	 250

O, generația mea

Nu există idee nevinovată despre nimic: bărbat, femeie, copil,
gura ta care tace,

Nimic: a trăi e o afacere pe cont propriu care
privește lumea întreagă

(ai grijă cum mănânci, cum rînjești, cum pronunți cuvîntul
amor, universul se ia după tine, te judecă)

Față în față cu tine, războiul mondial al lui Este cu

Poate cu Trebuie cu A nu fi,

o singurătate totală, alege, tu împreună cu tine, dezbrăcat
în mijlocul mulțimii

A vorbi: ori a scoate în văzul tuturor, în lumină

viscerele însîngerate ale zilei de azi: ale mele, ale
tale, ale noastre.

Dezgolește-te. Proba adevărului este

rana care ești tu întreg: drapele, litere, cifre, limba
maternă. Creierul tău, cale a

absolutului mic; sexul tău, dovada răbdării de-a fi;

ultima armă: rizi pînă la lacrimi.

O bucată din lumea ce se deschide asupra ei însăși
acest gîtlej, această gură croită cu arma
care vrea să trezească, strigîndu-se.

Ai totdeauna numai fragmente, țândări, chiștoace
ale unei realități care întrece toate măsurile, femeia
aceasta și-a pierdut hainele, și-și caută flămîndă
altele noi, și umblă să-și iasă din piele
și e senzațională
Haide, cîntă, slăvește, cuvîntă!

O, generația mea, generație, de ce te ții de palavre atît?

Nike

Spun numai:

Bătrîna femeie de serviciu Maria

ea care nu știe bine vorbi

dar care știe înjura la necaz

ea care nu a gîndit niciodată la nimic altceva

decît la masă și casă (aflăte undeva în afara orașului)

și ride gros cînd vede tineri bărbați cu tinere femei

împreună

bătrîna femeie de serviciu Maria, pe care prea bine o știi

cu fața ei călcată de copita unei vite puternice

ori de lanțul unei șenile ori de talpa unui pantof cu toc foarte înalt

Strînge tinichele, sticle goale și resturi care-s mai

prețioase ca aurul, face patul, bocancii, face pretutindenea

curățenie, cînd deja dimineța-i tîrzie

și cu nerușinare își ține

sîinii uscați în palmele crăpate și negre cînd

nu te aștepți, cînd ți-e foame dinaintea ochilor tuturor,

fricoșilor, cînd nu mai e nimic de făcut.

Trece lată cît ușa și urîță ca moartea, o vizitează noaptea
îngerii, tomberoanele, ziua domnii și doamnele,
le ghicește în palmă, le promite, îi iartă,
ca un cîmp de bătălie trecută, ca o arie demult treierată,
ca un vechi truism mai banal decît nașterea procreația
moartea: o lozincă – salvarea, o iluzie – mama, o pată de sînge –
realul cel mai real

care place mult mai mult doamnei viață decît orice frază frumoasă,
orice bomboană cu lapte învelită în staniol
după care și
bătrîna femeie de serviciu Maria se dă întotdeauna în vînt.

Tineretea

Mizeria întâmplărilor proprii: diamante
de sticlă înfipte direct în carnea albă a pieptului.

E o nerușinare să fii tânăr: bancnotă nouă
și goală pe care toți se semnează.

Nu te hotărăi: bărbat sau femeie?

Micile bestii cultivate cu grijă între flori carnivore, toți
indivizii aceia dubioși care erai.

Creierul, animal oribil, nestăpînit: un fruct jupuit de coaja
subțire pînă cînd se vedea aerul, infinitul.

Nu te hotărăi: să trăiești sau să crăpi?

Iar pe trup îți tatuai imaginea lumii, soarta, destinul
și alte concepte obscene.

Întrucît a păși este unicul mod de a trece
peste fragmentaritatea ființei.

Te-ai folosit de orice, de cuțit, de Dumnezeu, de cărți,
de bărbați și femei, de otravă, inclusiv nebunia.

Și azi te mai rănești singură, cu bună știință, pentru extaze,
pentru plăcere, pentru „o anume dificultate de-a fi”.
Iată-ți dogma: „destinul atroce, dragostea absolută, credință
eternă și moarate eroică”.

Buletinul tău de identitate: natura.

Dar unde este centrul lumii? Dar uterul?

Oare ai început să exiști?

Oare nu ești o copie?

Alege!

Ia-ți secolul în spinare și umblă.

Viața ta, oricum, împotriva ta, împotriva tuturor crimelor,
erorilor, petelor albe, bancnotă bună la toate,
viața ta are stil!

Eternitatea

Această femeie netrebnică
ce-și vindea nurii uscați în piețele publice
ori în biserici,
mumie fardată care ne mai aștepți la colțuri
de stradă ori în întuneric,
sperietoare, hoată de buzunare, vânzătoare de droguri

Cum te împodobeau cu aur și leșuri, amanta fricoșilor,
gură rujată care mai muști
obrazul copiilor și-ți lași eticheta
pe medicamente, parabole, trupuri de plastic
și amuletele îndrăgostiților

M-ai mințit o mie de ani
m-am născut de o mie de ori, să te prind,
să te capăt, să te posed,

Unde ești (dragostea mea)?
Doamnă, ai murit nu cu mult înaintea primului război
mondial:
Oare de câte ori va mai trebui să te-mpușc?

Victorie

Fața bătrânei femei în lumina mușcătoare
a amiezii

Un soldat beat tatuase odată pe ea cu
litere albastre și strîmbe
cuvîntul „Victorie!”

lătit acum monstruos, asemeni
inscripțiilor nerușinate de pe arborii tineri.

Mai ai rana aceea?
Ieri în mijlocul orașului un copil lepădat
învelit în ziare: se născuse bătrîn,
Și iar au înflorit prunii peste acoperișuri
iar au înflorit prunii.

Golită ca albia unui fluviu mort.
Această femeie bătrînă, această zi,
între dimineață și seară, tonele de resturi
ale memoriei unor războaie, gunoaietele tuturor, vîntul,
pînze subțiri de civilizații apuse, mușuroiul furnicilor

→

și
ziare, nenumărate ziare, printre pulpele late
ale timpului intim, beat și galactic.

Fața bătrânei femei, texte, texte, istorice și politice
și
mușcătura soldatului beat.

Ca să te naști tu, ființă desăvârșită, minune
între dimineață și seară, prunii înfloriți
peste acoperișuri. Clipă, copilul bătrîn,
Cuvîntul Victorie lățit monstruos
pe pielea tînără a obrazilor.